

La il·lusió

Des de la Butaca d'en Voltaire. PER L'HOMENOT DE LA PIPA

Il·lustració: Maria Picassó

En un estiu força ensopit, amb temps per vagar amb poc soroll, ai las!, de les cigales, colpejat per l'enrenou del nostre planeta: la primavera àrab convertida en guerres civils amagades, els casos de corrupció arreu de l'estat, també a Catalunya, amb la tendència cap a una pobresa global més estesa, amb els efectes col·laterals de menys educació i menys cultura a mitjà a termini, i doncs, que el magí es torna més melangiós i es capbussa en els records pretèrits i de la infantesa?

Sembla que tenim el país il·lusionat, no sé si del tot, i per tots, motivat però amb ganes de continuar amb la transició cap a un estat propi, uns per convicció nacional, altres per una fartanera de menysteniment de l'espanyol, altres per raons econòmiques de manca d'un finançament suficient, en aquest aiguabarreig, tots junts cap a una confrontació gens fàcil de manegar.

Hi ha ciutadans que, de petits, van tenir la il·lusió el dia dels Reis d'Orient (eren també Mags), la il·lusió de tenir un germanet/a que venia de París (venien de parir? la mare), hi ha qui encara es psicoanalitza per aquests motius (els microtraumes donen per a molt? diner a la butxaca del psicoanalista).

Les il·lusions donen per a molt, sigui en el sentit de dipositar una esperança en alguna cosa, idea, projecte o sigui per ser una distorsió de la percepció o una interpretació enganyosa dels estímuls que rebem.

De petits ens diuen: "treballa molt i seràs recompensat!" (potser volen dir recomanat?); un altre fals profeta ens deia "si ens llevem d'hora, ben d'hora? en recollirem els fruits".

Podria anar engreixant diverses il·lusions, però l'espai no dóna per a més. Ens els propers mesos veurem quin dels dos significats som capaços de construir. Sort, pit i collons, per aquest ordre, si us plau.